Help mij Leven

Nieuwsbrief Jaargang 35, nr. 126: januari 2021

Stichting 'Help mij leven' biedt kinderen in extreme risicosituaties de kans op een beter bestaan.

Nieuwsbrief

Colofon en inhoudsopgave

Colofon

De nieuwsbrief is een uitgave van stichting 'Help mij leven' en verschijnt drie keer per jaar.

Oplage circa 1.100 stuks

ISSN: 2211-4270

Redactie

André van der Eijk
Allard Gunnink
Yke Meindersma

Correspondentie

mail@helpmijleven.org

Inhoudsopgave

Bestuursmededelingen 3
Brief uit Brazilië 4
Column – Ik bewonder Robert Smits 12
Kerstactie 2020 14
Terugblik op tien jaar Brazilië 16
Contact 18
Gemakkelijk geld overmaken 19

CBF CERTIFICAAT VOOR KLEINE GOEDE DOELEN

Stichting 'Help mij leven' geniet het CBF-Certificaat voor kleine goede doelen, uitgegeven door het Centraal Bureau Fondsenwerving (CBF).

Stichting 'Help mij leven' vindt het belangrijk om regelmatig te worden getoetst door een onafhankelijke en betrouwbare instantie. Zo kunt u als donateur er zeker van zijn dat wij voldoen aan de criteria van transparantie en goed bestuur.

Bestuursmededelingen

Beste donateur,

Het was een vreemd en een ietwat treurig gezicht: het Copacabana-strand op Oudejaarsavond. Normaalgesproken verzamelen zich daar op 31 december zo'n twee miljoen (!) mensen voor wat misschien wel de mooiste vuurwerkshow ter wereld is. Maar op de laatste avond van 2020 lag het beroemde strand er verlaten bij. U kunt de reden wel raden. Een afgeblazen vuurwerkshow valt echter in het niet bij de zorgen waar veel (armere) Brazilianen mee kampen. Door de economische gevolgen van de coronacrisis verliezen zij hun baan. Ze kunnen de huur niet meer betalen, ze worden hun huis uitgezet. Het aantal daklozen in Rio de Janeiro is in 2020 fors gestegen.

Samen met onze Braziliaanse partnerorganisatie REMER heeft Robert Smits het straatwerk in Rio weer opgepakt. In de jaren tachtig begon Robert zijn welzijnswerk op een vergelijkbare manier: door eten uit te delen aan straatkinderen bij Central do Brasil, het grote treinstation van Rio de Janeiro. Nu worden er — opnieuw — maaltijden uitgedeeld aan daklozen in het centrum van de stad. Ook probeert Robert met zijn team een groot aantal gezinnen te ondersteunen die in extreme armoede leven: deze gezinnen leefden op straat of dreigden daar terecht te komen en hebben hun heil gezocht in leegstaande fabriekspanden. In zijn 'brief uit Brazilië' praat Robert u bij over de huidige situatie in Rio de Janeiro — zowel op straat als in de favela's — en in Pequeri.

De steun die Robert en REMER bieden aan gezinnen die in fabriekspanden leven, was voor ons als stichting aanleiding om in december een kerstactie te organiseren. We wilden honderd van deze gezinnen een kerstpakket met hygiëneproducten en levensmiddelen cadeau doen. In deze nieuwsbrief leest u meer over deze kerstactie. We kunnen hier alvast verklappen dat de actie — dankzij uw en jouw hulp — een heel mooi resultaat heeft opgeleverd!

Ook heel mooi: de hartverwarmende column die Michel van Egmond heeft geschreven voor deze nieuwsbrief. Dat Michel zijn sporen verdiend heeft als sportjournalist, dat wist u misschien wel. Maar wist u ook dat hij een enthousiaste ambassadeur is van Robert en REMER? In zijn column beschrijft Michel zijn vriendschap met Robert en vertelt hij wat hem drijft om het werk van Robert en REMER onder de aandacht te brengen. We willen Michel hartelijk danken voor zijn mooie verhaal.

Onze dank gaat ook uit naar Jacoline Groenendijk do Nascimento. Jarenlang heeft Jacoline zich ingezet voor het werk van REMER op Sítio Shalom. In 2020 keerde Jacoline, na een verblijf van tien jaar in Brazilië, terug naar Nederland. In deze nieuwsbrief leest u haar verhaal.

Ten slotte willen we u en jou bedanken, onze donateurs die het werk van Robert en REMER mogelijk maken. We hopen dat we ook in 2021 op jullie steun mogen blijven rekenen.

Namens het bestuur van stichting Help Mij Leven,

Matty Kloosterman, voorzitter

Brief uit Brazilië

Beste vrienden,

Heel graag had ik met een ander onderwerp willen beginnen, maar alles draait hier nog steeds om Covid-19, in de volksmond genaamd: corona. In Brazilië zijn inmiddels 202.000 mensen aan corona overleden. Er zijn ontelbaar veel winkels die nooit meer open zullen gaan. En kinderen zijn al bijna een jaar niet naar school geweest! Alleen voor de rijkere privéscholen is online onderwijs beschikbaar. Er is een tijd geweest dat het dagelijkse dodental naar 500 was gedaald, maar deze week zitten wij weer op gemiddeld 1000 doden per dag. Rio wordt hard geraakt met 226 doden in de afgelopen 24 uur. Ondanks het verbod gaan de feesten, meestal onder jongeren, gewoon overal door. In tegenstelling tot in Nederland is het probleem hier dat als die jongeren thuis komen, daar behalve de ouders ook nog een opa of oma woont. Er zijn tientallen mensen die in de rij staan voor een IC-opname. Er is een enorm politiek geruzie over wanneer, hoeveel en voor wie de eerste vaccinaties zullen zijn. Grote kans dat in 2021 pas de helft van de bevolking de twee prikken zal krijgen.

REMER Rio - Samenwerkingsverband met Sparta Esporte Clube (Favela Morro da Providência)

Afgelopen jaar heeft de club maandenlang duizenden maaltijden, mondkapjes en hygiënisch materiaal uitgedeeld aan families in deze zwaar getroffen favela. Vele mensen kwamen zonder werk en dus zonder inkomsten te zitten. De noodhulp van de regering was te weinig. Sparta deed wat ze kon om de allerarmsten te voorzien van hun basisbehoeften. Petroleo, de sporttrainer, zal dit jaar weer zo snel mogelijk beginnen met zijn voetbaltrainingen aan honderden kinderen.

REMER Rio - Straatwerk

Vanessa en haar man Ari zijn allebei 29 jaar, ze hebben samen twee kinderen van 6 en 11 jaar. Dit gezin woonde in een huis in een favela. Ari werkte als schoonmaker op een universiteit in Rio. Door corona en de daarop volgende sluiting van de universiteit werd hij ontslagen. Het duurde toen nog een paar maanden tot hij zijn maandelijkse huur van 600 reais niet meer kon betalen. Waar moesten zij heen? Leven op de straat? Via via kwamen zij terecht in 'Morada Feliz' (Gelukkig Wonen). Dit is een grote, al jaren leegstaande fabriek op 100 meter afstand van ons kantoor (Huize Betânia) in de havenwijk, het centrum van Rio de Janeiro. Op vier verdiepingen hebben meer dan honderd families kleine krotjes gebouwd. De verantwoordelijkheid voor deze fabriek ligt bij de plaatselijke drugsbende die een klein maandelijks bedrag eist om hier te mogen wonen. Er is maar één ingang, die door de drugsbende bewaakt wordt. In mijn vorige nieuwsbrief schreef ik dat REMER hier aan de slag wilde. Zodoende gingen wij op bezoek. Onze coördinator Wilton en ik moesten toestemming vragen om binnen te komen. Vrij dicht bij de ingang zat een groep gewapende jongens op wat oude banken rondom een tv, te videogamen. Wij legden aan een wat oudere jongen uit wat onze bedoeling was. Hij vond alles best, maar vroeg vooral of wij licht konden aanbrengen op de trappen. Één van de jongens liep mee om ons in de gaten te houden. Op de eerste verdieping waren maar weinig huisjes, wat ik wel kon begrijpen met die keiharde funkmuziek. Op elke verdieping zagen we een lange rij met krotjes waar binnen wel elektriciteit was. Inderdaad was het een puinhoop op de trappengangen: het was er donker en smerig met overal hondenpoep. Hoe zou hier hier in de donkere avonduren zijn, vroeg ik me af. Maar waar ik nog het meest van schrok was de gedachte: wat gaat hier gebeuren als er brand uitbreekt? Naar die ene ingang met z'n allen....? Op de derde verdieping wonen zwangere Vanessa, Ari en hun twee kinderen in een piepkleine ruimte. Ari verkoopt nu hamburgers dichtbij het busstation.

In november hebben wij hier 100 families in kaart gebracht en een project gemaakt om daadwekelijk in januari aan de slag te gaan met de kinderen van deze families. Om een mooi begin te maken hebben wij d.m.v. een actie van stichting Help Mij Leven aan elke familie een goed kerstpakket geschonken met eten en hygiënemateriaal. Wat waren zij blij! Onze doelstelling is om de kinderen hier te ondersteunen bij het naar school gaan. Het gaat om een groep van 64 kinderen tussen de 4 en 14 jaar. We hopen dat de lagere scholen in maart weer gaan beginnen. Maar in de puinhoop waarin zij leven — er zijn maar twee douches voor 100 families — is het de vraag hoe wij de kinderen en hun ouders de middelen kunnen geven om op tijd gedoucht en wel en met materiaal naar school te gaan? 32 kinderen die 's middags naar school zullen gaan, worden een paar keer in de week door twee groepsleiders opgehaald en naar ons Huis Betânia gebracht voor een douche, eten, sport en bijlessen. Voor degenen die 's ochtends naar school gaan, zullen wij ter plekke nieuwe douches aanleggen en hulp aanbieden. Een psychologe, maatschappelijk werker en pedagoge zullen verder ook contacten onderhouden met familie, school en gemeente (huisvesting en gezondheidzorg). Dit is een nieuwe uitdaging op een plek die ik in mijn 34 jaar Rio nog niet was tegen gekomen. En nu heb ik het over de fabriek met de paradoxale naam 'Gelukkig Wonen'. In diezelfde wijk staan nog tientallen fabrieken met dezelfde problemen!

REMER Rio – Escolinha Feyenoord FQQ (Favela Faz Quem Quer)

Nu er door corona geen activiteiten mogelijk zijn, hebben wij in de favela Faz Quem Quer de tijd benut om ons sportveld te overkappen. Naast het veld hebben we een eigen home gebouwd: een plek waar de kinderen naar de WC kunnen gaan, zich om kunnen kleden, waar sportmateriaal en lunches worden bewaard en vooral een plek waar kinderen ook educatieve activiteiten kunnen doen. Dit plan is ontstaan, omdat de kinderen een veilige plek moesten hebben in verband met schietpartijen tussen de politie en plaatselijke drugsbende tijdens de trainingen/toernooien. In november kon er gelukkig weer buiten gesport worden omdat corona flink afnam. Op donderdag 12 november was het eindelijk de grote dag: de officiële opening met natuurlijk een voetbaltoernooi. Honderden kinderen en hun ouders waren aanwezig. Ze zaten op de nieuwe, inmiddels ook overdekte tribune, niet langer meer in de felle zon. Na 18.00 uur begon het te regenen. Normaal is dit een ramp, maar wat was het geweldig om nu te zien dat het voetbal mèt publiek door kon gaan!! Niemand kon meer uitglijden op een spekglad stenen veld, zodat het onverantwoord wordt om te voetballen. Wij hebben nog 9 dagen kunnen genieten. Na de verkiezingen in Brazilië waar grote massa's bijeen kwamen, nam het aantal coronabesmettingen weer flink toe. Alles ligt weer stil. Natuurlijk maken de bewoners uit de omgeving flink gebruik van het veld, dat openbaar is.

Altijd als je de favela in komt, staan er jonge drugssoldaten op wacht die controleren wie er binnen komt. Vaak moet ik als 'vreemde blanke' (de soldaten wisselen vaak) onder bedreiging van een vuurwapen uitleggen wat ik daar kom doen. Ik heb heel vaak het geluk gehad dat de 17-jarige Michel daar stond. Hij voetbalde bij de club en seinde zijn kornuiten snel in dat ik van Escolinha Feyenoord ben. Ik zag Michel het laatst op die mooie feestelijke dag in november. Terwijl hij een hotdog at, vroeg hij als groot voetballiefhebber of Feyenoord het goed deed in de Europa League. Op oudejaarsavond hoorde ik dat hij door de politie was doodgeschoten! Mijn avond eindigde, eigenlijk net als heel het jaar, in een domper. Ik had hem zo vaak gewaarschuwd. Wij moeten zo aan de slag om te zorgen dat andere jongens dit pad niet opgaan. Op dit moment is er in de buurt een bendeoorlog gaande tussen verschillende drugskartels. Voor weinig geld worden jongeren geronseld om mee te doen.

REMER Rio - Universo Cultural Antares (Favela Antares)

Jarenlang was de drugsbende in Antares de baas en door de onveiligheid kwam de gemeente niet naar Antares. Deze favela was chaos en er was geen kinderbescherming. Door het overdragen van de macht aan de militie waar de bevolking welliswaar geld voor moet betalen, is de veiligheid teruggekeerd en laat de gemeente zich ook weer zien. REMER is gelieerd aan onderwijs en zo lang de scholen door de pandemie niet open zijn, mogen wij als officiële organisatie geen activiteiten ontplooien. In oktober werden de gemeenteraadsverkiezingen gehouden. Om de stemmen van de bevolking te winnen heeft een kandidaat een niet-officieel project opgezet binnen de favela. Met steun van de plaatselijk militie werden verschillende activiteiten georganiseerd. Uiteindelijk heeft deze kandidaat de verkiezingen gewonnen. Hij heeft REMER gevraagd om samen te werken en hij wilde graag een gebouw lenen dat door ons niet gebruikt wordt. Omdat REMER altijd wil werken op de plaats waar de nood het hoogst is, hebben wij ervoor gekozen om onze aandacht te verleggen naar het straatwerk in de fabrieken in het centrum. Een van de twee gebouwen van REMER gaan wij in het kader van de samenwerking uitlenen voor sociaal werk. In het andere gebouw willen wij op kleinere schaal aanwezig blijven om door te gaan met onze jonge tienervrouwen, in een samenleving waar het 'machismo' een groot cultureel, sociaal en crimineel probleem blijft. Over fysiek en seksueel geweld moet worden gepraat. Het moet eerst begrepen worden om het te kunnen veranderen.

REMER Minas Gerais - Sítio Shalom (Pequeri)

Afgelopen jaar is onze Nederlandse vrijwilligster Jacoline na 10 jaar teruggegaan naar Nederland. Zij heeft zich al die jaren voor verschillende functies in Rio ingezet, maar vooral ook op de Sítio Shalom waar REMER haar nodig had. Jacoline had altijd een duidelijke mening en een christelijke visie, die ik persoonlijk best erg zal missen.

Pequeri had zich al die tijd keurig aan de coronaregels gehouden, sociale afstand en verplicht mondkapje. Auto's werden bij de ingang van het dorp tegengehouden en gecontroleerd, er waren geen besmettingen, ja één! En toen waren er de verkiezingen! Vooral in de laatste dagen leek het op carnaval, feest en gratis drank, met als gevolg bijna 100 besmettingen in het kleine dorp. Omdat er ook veel verdachte besmettingen waren, daalde het aantal personeelsleden op de Sítio Shalom snel. Er werd naar nieuw personeel gezocht. De dood van Daniele, een auto-ongeluk met drie tieners dat gelukkig zonder gewonden bleef, een lange ziekenhuisopname van één van onze tieners en de angst voor corona, dit waren allemaal redenen om de kerk boven in de Sítio weer te gaan gebruiken. Iedere vrijdagavond komen de bewoners hier als groep bij elkaar. Er is geen voorganger, geen mensen van buiten de Sítio Shalom; er zijn enthousiaste kinderen, tieners en groepsleidsters die zelf met een tekst of gedicht komen. Vooral de verhalen zijn belangrijk: "Waar mag ik in de afgelopen week dankbaar voor zijn en voor wie of wat wil ik bidden?" Samen delen van angst en hoop! Ik vind het vooral zo bijzonder dat de eerste keer bijna niemand iets zei en nu wil iedereen iets vertellen of doen.

Er zijn twee meisjes (14 en 10 jaar) op de Sítio teruggekomen die een jaar geleden door de rechter terug werden geplaatst bij hun moeder. Twee maanden geleden werd de 14-jarige Esther door haar moeder in bed aangetroffen met haar stiefvader. De moeder vond dit zo erg dat zij haar dochters niet meer thuis wilde hebben en met andere verhalen naar de rechter ging, die de twee meisjes naar de Sítio stuurde. De stiefvader kon wél thuis blijven! Uit verhalen en whatsappberichten bleek dat Esther door toedoen van haar stiefvader in een pedofielennetwerk terecht was gekomen. De zaak is voorgekomen en inmiddels is de stiefvader opgepakt. Hopelijk blijft het hier niet bij. Esther is weggegaan als een meisje en teruggekomen als een tiener die misschien haar hele leven de negatieve gevolgen zal moeten dragen op lichamelijk, psychisch en emotioneel vlak.

Wij hopen in dit nieuwe jaar ons eerste woonhuis in Bicas te bouwen, zodat de tieners eind dit jaar daar heen kunnen verhuizen. Volgend jaar starten we met de bouw van het tweede huis, zodat vanaf begin 2023 het achterste stuk van de Sítio als vakantiekamp kan dienen voor de kinderen uit de favela's van Rio. In de vallei achter hebben wij gisteren met alle kinderen de eerste 150 bomen geplant. Een van de jongens zei: "Als ik hier later met mijn vrouw terugkom, kan ik zeggen dat ik die bomen heb geplant!"

Ik wil deze brief beëindigen met te zeggen dat ik het heel moeilijk heb gevonden dat ik jullie eind 2020 niet heb kunnen ontmoeten in Nederland. Vanwege corona kon het simpelweg niet, maar ik had niet gedacht dat ik het zo vreselijk zou missen.

Ik wil jullie ongelofelijk bedanken voor alle extra steun die wij, in deze zeer moeilijke tijd, van jullie mochten ontvangen. Wij wensen jullie natuurlijk allemaal een heel gelukkig, maar vooral gezond 2021 toe.

Met zeer vriendelijke groet,

Oetsia, Moises, Janine en Robert

Column – Ik bewonder Robert Smits

De afgelopen dertig jaar bracht mijn werk als sportjournalist me op de mooiste plekken ter wereld, waar ik de meest fantastische voetballers kon ontmoeten. Sommigen van hen waren wereldkampioen, anderen waren zo beroemd dat er een stadion of een stadsplein naar hen was vernoemd en bijna allemaal waren ze stinkend rijk. Toch heeft geen van hen zo'n indruk op me gemaakt als de man die ik halverwege de jaren negentig ergens tussen het vuilnis van favela Pedra Lisa in Rio de Janeiro leerde kennen. Hij was niet wereldberoemd en ook niet rijk, en er is bij mijn weten nog steeds geen plein of stadion naar Robert Smits vernoemd, maar ik heb diepe bewondering voor zijn werk.

Voordat Robert me ooit voor de eerste keer steegje voor steegje zijn wereld in trok, had ik hem ontmoet in Rotterdam, waar hij als volbloed Feyenoord-supporter de lokroep van De Kuip niet lang had kunnen weerstaan en al snel had moeten toegeven aan de magnetische werking die het stadion nu eenmaal op hem heeft. In de schaduw van de lichtmasten begon hij met zijn kolenschop eerst een tijdje mijn hand fijn te malen en vertelde daarna zijn levensverhaal. Het ging over zijn turbulente jeugd, over zijn wilde jaren als tiener, maar vooral over zijn werk in Brazilië. Zijn Nederlands was nog perfect, de bevlogen manier waarop hij sprak zorgde er alleen voor dat hij op het einde van zijn zinnen soms buiten adem was. Toen we afscheid namen, bleek er overduidelijk nog veel meer te vertellen. We spraken af dat ik hem zou opzoeken om over hem te schrijven.

Ik kende Rio, althans: ik had toen nog de jeugdige arrogantie om dat te denken. Ik was er een paar keer geweest en al snel verliefd geworden op de mensen die er woonden. Maar het Rio dat Robert me liet zien, deed in niets denken aan de plek die ik dacht te kennen. Dit was de achterkant van de ansichtkaart, het domein van de straatkinderen, de lijmsnuivers en de drugsbendes. Hier moest je laveren tussen dealers en corrupte politieagenten, hier golden andere wetten, ongeschreven codes die Robert gelukkig allemaal bleek te kennen. Ik merkte het aan zijn houding zodra we de favela binnen waren. Al die tijd scande hij de balkons en daken van de huizen en krotten die we tegemoet liepen. Ik zag alleen maar hangend wasgoed, maar hij wees me regelmatig met een kort knikje op de loop van een mitrailleur die over de dakrand stak.

Dat zesde zintuig om onraad aan te voelen, daar heb ik in de decennia daarna nog veel plezier van gehad, want Robert en ik raakten bevriend en bleven elkaar zien. Soms in Rio, waar hij me dan vertelde wanneer ik mijn telefoon moest wegstoppen omdat de scherpschutters in Antares zouden kunnen denken dat het een revolver was, of me aanraadde direct mijn handen te desinfecteren nadat ik een tijdje tussen de verdwaasde bewoners van een Crackolandia had gebivakkeerd. Soms zagen we elkaar in Rotterdam, waar we dan altijd op onze vaste plek in de stad appeltaart aten, warme chocolademelk dronken en bijpraatten. Altijd eerst over Feyenoord en daarna over zijn werk in Rio, maar de toon is daarbij meestal dezelfde: zeer bezorgd.

Ik heb de bescheiden taak op me genomen het werk van Robert onder de aandacht te brengen via de media, wat er voor heeft gezorgd dat hij me in trans-atlantische e-mails al een tijdje aanspreekt als 'mijn pr-man'. Ik beschouw dat als een eretitel, want ik bewonder Robert Smits. Ik bewonder hem om heel veel eigenschappen. Om zijn bevlogenheid bijvoorbeeld, maar ook om zijn doorzettingsvermogen, zijn incasseringsvermogen, zijn gevoel voor recht en onrecht, zijn energie, zijn moed en zijn bereidheid om het telkens weer op te nemen tegen de bierkaai. Maar ik bewonder vooral zijn vindingrijkheid.

Ik probeer diezelfde vindingrijkheid toe te passen bij mijn pogingen om het werk van Robert in Nederland voor het voetlicht te brengen. Soms lukt dat, zoals die keer tijdens het WK in 2014, toen we er voor konden zorgen dat een groot deel van de Nederlandse pers aanwezig was om te zien hoe Robert een cheque ontving uit handen van Clarence Seedorf. Nooit eerder heb ik hem zo blij gezien met de komst van een Ajacied. Maar veel vaker lukt het ook niet. Talkshowtafels zitten vol of kunnen niets met een hoofdpersoon die in Rio de Janeiro verblijft, zelf krijgt de bescheiden Robert een paniekaanval bij de gedachte aan een tv-camera, kranten zeggen dat ze het verhaal wel kennen of beschouwen het als een ver-van-mijn-bed show en zo zijn er nog honderdduizend factoren die vaak verhinderen dat meer mensen kennis kunnen nemen van de situatie in Rio en het werk van REMER.

Toch zal ik ook in het nieuwe jaar blijven proberen om het verhaal van Robert en zijn mensen onder de aandacht te brengen, helemaal in tijden van Covid-19 en Bolsonaro, in de hoop dat er nog meer steun komt dan er nu al is, want Robert verdient het, zijn medewerkers en vrijwilligers verdienen het, en de kinderen in Rio de Janeiro verdienen het al helemaal.

Michel van Egmond

Kerstactie 2020: overweldigende opbrengst

Toen we begin december onze 'kerstactie 2020' organiseerden, hadden we niet durven hopen dat het zo'n groot succes zou worden. Want een groot succes wás het! Blij en dankbaar blikken we terug.

De aanleiding voor de kerstactie: het toenemende aantal mensen dat in Rio de Janeiro op straat leeft. De groei van het aantal daklozen was in de afgelopen jaren al zichtbaar. Maar deze trend is door de coronapandemie helaas nog verder versneld. Mensen verliezen hun baan, kunnen de huur niet meer betalen, worden hun huis uitgezet. In Rio de Janeiro leven inmiddels duizenden mensen op straat. Ook gezinnen. Ook kinderen.

Honderden gezinnen die op straat leefden — of daar dreigden terecht te komen — hebben hun heil gezocht in enkele leegstaande fabriekspanden in het centrum van Rio. Deze mensen worden ondersteund door Robert Smits en het team van REMER. Zo ontstond het specifieke doel van onze kerstactie: we wilden 100 gezinnen die in de fabriekshal 'Morada Feliz' leven een kerstpakket geven (in zijn bijdrage elders in deze nieuwsbrief vertelt Robert meer over de situatie in deze fabriekshal).

In zo'n kerstpakket zouden geen kaasplankjes en dure wijnen zitten. Wel hygiëneproducten zoals tandpasta en zeep. En levensmiddelen zoals rijst, bonen en meel. Heel basale producten, maar — letterlijk — broodnodig. De prijs van zo'n kerstpakket? EUR 35. Voor een bedrag van EUR 3.500 zouden we dus 100 gezinnen een hart onder de riem kunnen steken rond de feestdagen.

Dat streefbedrag is gehaald. Ruimschoots zelfs: we hebben in totaal maar liefst EUR 10.427 van u en jou mogen ontvangen voor deze kerstactie. Een overweldigend resultaat! REMER heeft 100 gezinnen heel erg blij gemaakt met een kerstpakket. Wat er gebeurt met het resterende bedrag? Daarmee gaat REMER dezelfde gezinnen in de fabriekshal helpen, door voor hen een aantal toiletten en douches te laten aanleggen. Ook gaat REMER in 2021 elke maand voor een extra bedrag eten kopen om uit te delen aan de mensen in de fabriekshal en op straat.

Namens alle gezinnen die met deze kerstactie geholpen zijn willen we u en jou hartelijk bedanken voor alle royale giften die we mochten ontvangen. Muito obrigado!

Allard Gunnink

Bestuur Stichting Help Mij Leven

Terugblik op tien jaar Brazilië

Maar liefst tien jaar heeft Jacoline Groenendijk do Nascimento zich vol enthousiasme ingezet voor het werk van REMER op Sítio Shalom. Nu ze weer in Nederland is, blikt Jacoline terug op haar jaren in Brazilië: een periode die uitdagend en mooi tegelijk was.

Het was in 2007 dat ik voor het eerst naar Brazilië ging met een werkgroep en zo het werk van REMER leerde kennen. Dat werk raakte direct mijn hart. En dus ben ik in 2009 voor een halfjaar gaan helpen op Sítio Shalom. Terug in Nederland liet het werk mij niet los en in 2010 ben ik opnieuw gegaan, niet wetend dat het voor tien jaar zou zijn. In 2020 ben ik teruggekomen in Nederland, samen met mijn man Silvinho en mijn twee kinderen Eloisa en Emanuel.

Het zijn een paar zinnen, waarin kort mijn leven in Brazilië en mijn werk bij REMER wordt beschreven. Maar wat is er veel gebeurd in al die jaren. Wat was het goed om bij REMER te werken. Ik heb er veel meegemaakt, veel gezien, veel geleerd, maar vooral veel leren vertrouwen op God die het werk van REMER leidt.

De afgelopen jaren waren nooit makkelijk, maar het was goed! Ik heb een mooie tijd gehad bij REMER en kijk met heel veel dank terug naar de tijd die ik mocht samenwerken met Robert, Janine en al mijn collega's daar. Om ons in te zetten voor kinderen die zo hard hulp nodig hebben.

Door de jaren heen ben ik jullie misschien wel eens tegengekomen, hier in Nederland of in Brazilië. Als Nederlandse vrijwilligersgroep daar, bezoekers van het project, of als mountainbikers. Veel ontmoetingen zijn er geweest en daar ben ik blij om. Veel mensen hebben 'Jacoline-in-Brazilië' gevolgd en gesteund en er zijn mensen die REMER blijven steunen. Dank hiervoor, want dit is zo ontzettend nodig.

Sinds april 2020 zijn we terug in Nederland en het gaat goed met ons. De kinderen hebben het erg naar hun zin op school, Silvinho en ik hebben fijn werk gevonden en we genieten erg van vrienden en familie om ons heen. We hebben de juiste keuze gemaakt om naar Nederland te gaan, ook al missen we Brazilië nog dagelijks.

Nogmaals heel hartelijk dank aan REMER voor de geweldige tijd in Brazilië en dat ik deel heb uit mogen maken van dit prachtige werk. Deus abençoe vocês.

Jacoline Groenendijk do Nascimento

Like onze pagina!

www.facebook.com/helpmijleven

Contact

Informatie en adresgegevens

Bestuur 'Help mij leven'

Mw. M. Kloosterman (voorzitter)
Mw. M. van der Wenden (secretaris)
Dhr. R. Overkamp (penningmeester)
Dhr. P.G. van Baalen
Dhr. A. Gunnink
Dhr. A. Kievit
Mw. C.M. Oostenbrink - Pronk
Mw. C. Th. Smits

Secretariaat

Postbus 155
2665 ZK Bleiswijk
Telefoon: 010-4209181

mail@helpmijleven.org

www.helpmijleven.org

www.facebook.com/helpmijleven

Giften t.n.v. stichting 'Help mij leven'

IBAN NL 23 RABO 0 1076 14 642

Coördinatie vrijwilligers

Dhr. B. van Workum
vrijwilligers@helpmijleven.org

Postadres REMER

Sítio Shalom
Estrada Pequeri-Bicas km2
cep. 36.610-000 Pequeri (MG)
Brazilië

© Copyright 2021

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, Internet of welke andere wijze dan ook, zonder uitdrukkelijke toestemming van stichting 'Help mij leven'.

Gemakkelijk geld overmaken

Graag maken wij u attent op de mogelijkheid om periodiek een vast bedrag naar de stichting over te maken. Het voordeel daarvan is dat u er geen omkijken meer naar heeft.

Wilt u het werk van REMER en Sparta structureel ondersteunen, vul dan de machtiging onderaan deze pagina in en stuur deze per post of e-mail naar het secretariaat van de stichting. U kunt uw betaling uiteraard altijd stopzetten wanneer u dat wenst: een bericht aan het secretariaat is voldoende. Als vaste donateur van stichting 'Help mij leven' ontvangt u (indien u daar prijs op stelt) drie keer per jaar onze nieuwsbrief.

Afschrijvingen

Maandincasso: rond de 30e van de maand
Kwartaalincasso: 30 maart, 30 juni, 30 september en 30 december
Halfjaarincasso: 30 juni en 30 december

Sturen aan: stichting 'Help mij leven' - Postbus 155 - 2665 ZK - Bleiswijk

Ik ondersteun het werk in Brazilië met een financiële bijdrage, daarom stuur ik de onderstaande machtiging op. Ik ontvang drie keer per jaar de nieuwsbrief van stichting 'Help mij leven'.

Ondergetekende,

Naam en voorletters _____

Adres _____

Postcode & woonplaats _____

Email-adres _____

IBAN Rekeningnummer NL _____

verleent hiermee tot wederopzegging machtiging aan **stichting 'Help mij leven'** om **€** _____ (euro)

*eenmalig / per maand / per kwartaal / per jaar***** van bovenvermelde rekening af te schrijven.

De nieuwsbrief ontvang ik graag per *post/digitaal******

Datum: _____ Handtekening: _____

*****) Doorhalen wat niet van toepassing is

Door ondertekening van dit formulier geeft u toestemming aan:

- *stichting 'Help mij Leven'* om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven voor het werk onder de straatkinderen in Brazilië;
- *uw bank* om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van stichting 'Help mij Leven'.

Als u het niet eens bent met deze afschrijving kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Incassant ID stichting Help mij Leven: **NL29ZZZ411734790000** Kenmerk machtiging: **HML - < donateursnummer >**

TNT Post
Port betaald

DRUKWERK

www.helpmijleven.org

Onjuist geadresseerd?
Wilt u dan onderstaande gegevens invullen en de omslag van deze nieuwsbrief retourneren naar het onderstaande adres?

☐ Verhuisd, adres onbekend
☐ Verhuisd, nieuwe/juiste adresgegevens:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode & woonplaats: _____

Bedankt!

Stichting 'Help mij leven' - Postbus 155 - 2665 ZK - Bleiswijk